Anul al 54-lea · 14 Pagini · EXEMPLARUL { In România: 3 lei / In străinătate: 6 lei · 14 Pagini · Nr. 255 Joi 16 Septembrie 1937

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării dir. G-le P. T. T. No. 120.288/932 · P IIII

BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAȚIUNIE" SIBIIU

ABONAMENTE IN ȚARA Lei 200 pe 3 luni Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80 In străinătate în raport cu tariful poștal și valuta

UNIVERSUL

ABONAMENTE LA „VESELIA" „UNIVERSUL COPIILOR" ȘI AL TINERETULUI" ZIARUL CĂLĂTORIILOR Câte 220 Lei pentru 12 luni în țară

FONDATOR: LUIGI CAZZAVILLAN

CELE DIN URMA ȘTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU No. 23-25

CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACȚIE: 3.30.15

DIRECTOR: STELIAN POPESCU

CASCADA FRAUDELOR

In toate administrațiile publice se descoperă fraude de diferite proporții. Totalizate, cele din timpul din urmă reprezintă sume enorme. Dacă s'ar face socoteala tuturor celor anterioare, s'ar ajunge la cifre fantastice. Retrocedarea lor tezaurului public este infimă, pentru că, în unele cazuri, infractorii nu posedă nimic, iar în altele activul este ridicol față de pasiv. Bilanțul: societatea cinstită suportă pagubele produse de minoritatea necinstită. O mai mare nedreptate nu se poate găsi.

Căror împrejurări se datorește acest crescând deficit material și moral?

In primul rând, slăbirei progresive a simțului moral, datorită dezechilibrului caracteristic epocei curente.

In al doilea rând, insuficienței acțiunei preventive, invers proporțională cu intensitate și tenacitatea necesare acum mai mult decât oricând. Acțiune preventivă ce constitue dreptul și datoria întregului aparat de mânuire, supraveghere și control al banului public.

In al treilea rând, insuficienței acțiunei represive: instrucțiuni prea lungi, pedepse prea blânde, îngăduință socială prea mare față de cei trecuți prin pușcării pentru delapidări și falsuri, întâlniți și primiți în mediurile oneste, tolerați să se erijeze chiar în lupi moralizatori în presa de pradă ce formează rușinea acestei mari și nobile instituțiuni în ori ce țară.

Din aceste cauze, nu mai sunt cruțate de pleava deturnătorilor de fonduri nici organismele neatinse de racilă până în timpul din urmă. Cine-ar fi crezut altădată că numele Băncii Naționale va figura printre reclamanții de fraude, printre părțile civile în procese răsunătoare de lovituri fără precedent? Cine ar fi crezut altădată că la ministerul de finanțe se poate prăda ușor și mult de către elemente dovedite prea târziu necorespunzătoare din nici un punct de vedere încrederei acordate?

Contribuabilul copleșit de sarcini de tot felul, resimte în fiecare zi un dublu fior. Pe de o parte,—intervenirea unei noui dări — timbru, marcă poștală, taxă de înregistrare, impozit fiscal, comunal, etc., tot ce poate elabora deficitul de competință și excedentul de fantezie; pe de altă parte, știrea că s'a descoperit o nouă fraudă, în stil mai mare sau mai mic, în care perfidia autorilor se ia la întrecere cu nepriceperea și neglijența complicilor prin omisiune — noțiune în care intră toți funcționarii, indiferent de grad, cari n'au făcut control, cari n'au cunoscut traiul anormal al delicvenților, cunoscut totuși de toată lumea, cari nu și-au făcut datoria, și cari trebue să fie solidari nu numai la suportarea pagubelor. dar și la ispășirea sancțiunilor penale. Căci este sigur că ar exista delapidatori mai puțini și pierderi de bani publici mai mici, dacă n'ar exista paralizia progresivă a supravegherei sub diferitele ei aspecte.

Când cetățeanul află că funcționarul inferior Varveris și-a însușit peste zece milioane lei dela o administrație financiară de sector; că, deși ducea viața luxoasă, nu l-a suspectat nici unul din aceia care trebuiau s'o cunoască; că n'ar fi putut să fure o sumă atât de mare dacă ar fi fost verificat la timp de aparatul ierarhic, în deficit cu o obligațiune ce este singura lui rațiune de a fi și de a primi salarii; și când vede că Varveris e trimis în judecată cu complici recrutați dintre funcționarele inferioare, presupuse, în orice caz că nu-i puteau comanda, și cu nimeni din superiorii vinovați de încurajarea fraudei prin lipsa de verificare, de înfrânare, cum să spere cetățeanul că banul lui, greu adunat, va avea o soartă mai bună și că actuala cascadă a frudelor nu va atinge recordul Niagarei?

Moartea prețedintelui liberator Masaryk

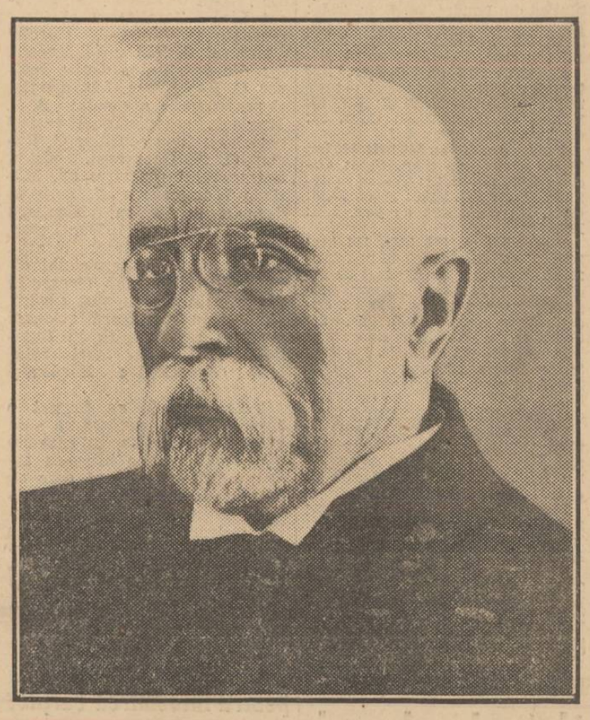

Praga, 14 (Rador). — Prețedintele - Liberator Masaryk a încetat din viață la castelul Lany, către ora 3 dimineața. Știrea s'a răspândit imediat în toată țara, producând o profundă impresie asupra populației, deși tragicul eveniment era așteptat în urma agravării boalei.

NOTE BIOGRAFICE

Defunctul prețedinte liberator al republicii cehoslovace, T. G. Masaryk, s'a născut la 7 Martie 1850, la Hodonin, în Moravia, din tată slovac și mamă cehă, întrunind astfel simbolic în ascendența sa, cele două ramuri ale poporului cehoslovac.

Studiile secundare și le-a făcut la Brno, iar studiile superioare la Viena, unde a trecut de asemeni și examenul de capacitate pentru învățământul superior, secția filosofie cu o dizertație în limba germană asupra „Sinuciderii".

După 1880, cu ocazia divizării Universității din Praga în universitate cehă și germană a fost numit la cea dintâi, astfel că s'a găsit acolo în centrul unei fecunde mișcări științifice, al cărei suflet a fost și căreia i-a fixat rolul. El a trasat programul de muncă intelectuală al anilor următori, inițiind publicarea unui „Mare dicționar enciclopedic" și formulând dorința de a vedea întemeindu-se o a doua universitate cehă și o nouă societate savantă.

In filosofie a respins barbarismul, predominant până atunci și a popularizat filosofia positivistă. revenind însă la vechii clasici englezi și întorcându-se către studiul filosofiei ruse, în particular a slavofilismului rus.

Puțin după 1890, el se lansă în politică, fu deputat în Reichsratul din Viena, dar abandonă curând cariera politică pentru a-și închina timpul la meditarea ideilor de bază ale programului politic ceh.

Către 1895, a publicat câteva lucrări (în special „Chestiunea cehă"), în cari prin studiul șefilor mișcării naționale cehe din prima jumătate a secolului al XIX-lea (Dobrovsky, Kollár, Palacky și Havlicek), ajunge la o concepție expresivă a istoriei cehe și la o filosofie națională personală. El vede apogeul tendințelor istorice ale națiunii cehe în Reforma cehă, în particular în mișcarea religioasă și morală a fraților din Boemia și dovedește că mai presus de recatolizarea violentă din veacurile al XVII-lea și al XVIII-lea, mișcarea de renaștere reia ideia de reformă, care se lasă întrezărită în versurile lui Kollár precum și în programul lui Palacky și al celorlalți șefi naționali. Astfel din studiul trecutului național el a dedus un program de umanitate, în care vede sensul efortului național. Acest program l-a împins nu numai la noui lupte intelectuale și critice, dar l-a readus la acțiunea politică. In primii zece ani ai veacului al XX-lea este văzut în fruntea unui mic partid politic compus din intelectuali, predicând programul unei politici realiste, întemeiată pe filosofia umanității și urmărind scopuri politice realizabile.

Acest om politic, adversar al radicalismului și partizan al unei transformări democratice a Austriei, a trecut însă în tabăra adversă acestui stat, după ce și-a dat seamă de bazele imorale ale politicii sale externe în metodele luptei sale contra Iugoslaviei, cari s'au relevat în rușinoase procese (cel dela Zagreb și cel dela Friedjung), aranjate contra lor cu documente falsificate și mărturii false.

Când în 1914 Austria a provocat conflagrația europeană, opoziția lui Masaryk a devenit o determinație revoluționară. Emigrat politic cu ocazia celei de a 500-a aniversare a morții lui Jan Hus, pe pământul genevez, el declară război monarhiei habsburgice și, după ce a făcut preparativele mai urgente pentru organizarea propagandei antihabsburgice și pentru organizarea elementelor cehe aflate în străinătate, a proclamat în Noembrie 1915, într'un manifest al comitetutlui național ceh din străinătate, că națiunea cehă este de partea adversarilor monarhiei.

Activitatea de propagandist și-a inaugurat-o printr'o conferință-program asupra problemei micilor națiuni, la Universitatea din Londra, conferință în care proclamă necesitatea libertății zonei de mici popoare dela Baltica la capul Matapan și reorganizarea Europei pe aceste baze Această conferință cuprinde programul de luptă al cehoslovacilor pentru libertate, pe care Masaryk l-a expus ulterior în amănunte (în 1917) în cartea sa intitulată „Noua Euorpa" și care a găsit un sprijin atât de puternic în principiile lui Wilson și în dreptul popoarelor de a dispune de ele însăle.

In Februarie 1916, s'a constituit la Paris, ca organ al emigrației cehoslovace revoluționare, Consiliul național cehoslovac, iar în fruntea lui a fost pus T. G. Masaryk, la autoritatea căruia s'au raliat de bună voe marile organizații de coloniști cehi din America și din Rusia.

In 1917, după revoluția rusă, Masaryk mută acțiunea sa dela Londra în Rusia, țară în care se constituise între timp nucleul unei armate de voluntari cehi și unde în haosul revoluționar, trebuia autoritatea unui șef, care să facă unirea atât în această armată cât și în organizațiile militare cehoslovace.

Opera lui Masaryk în Rusia a fost încununată de succes. Armata, profitând de pauza perioadei revoluționare, se mări repede prin afluxul numeroaselor mase de prizonieri cehoslovaci. Baza acestei armate a fost dată de Masaryk printr'o convenție militară cu Franța, prin care trupele din Rusia erau considerate ca făcând parte integrantă din armată cehoslovacă de pe frontul de Apus. După aceasta Masaryk a plecat în America pentru a face pregătirile pentru transportarea trupelor pe frontul occidental

Intre timp activitatea diplomatică a Consiliului național din Paris în special aceea a secretarului său general, d. Beneș, colaborator principal și intim al lui Masaryk, reușise să obțină dela Marii Aliați o declarație care recunoștea de o parte Consiliul Național Cehoslovac ca guvern de fapt, de altă parte armata cehă ca armata aliată. Aceste acte clarificau programul de războiu al Aliaților în ceeace privește Austro-Ungaria dându-i un sens unic: să se știe că monarhia trebue desmembrată pentru a se forma o serie de mici State naționale. Acest program primește de asemeni aprobarea lui Wilson și când Austria a cerut pacea, Masaryk publică, la 18 Octombrie 1918, o declarație de independență cehă (cunoscută sub numele de declarație dela Washington).

Comitetul revoluționar se transformase între timp în guvern provizoriu astfel constituit: T. G. Masaryk, prețedinte, Ed. Beneș afacerile străine, generalul Ștefanik, ministru de războiu.

In același timp, prin decizia sa din 28 Octombrie 1918, comitetul național revoluționar interior proclama independența și convoca o Adunare națională revoluționară. Aceasta la rândul său proclama, la 14 Noembrie, pe T. G. Masaryk ca prețedinte al Republicei Cehoslovace.

Când Masaryk a revenit în țară, la 21 Decembrie 1918, a fost primit ca liberator al Națiunii.

Acțiunea desfășurată după această dată și până astăzi, starea de înflorire a țării, rolul ei mare în concertul european arată tot atât sinceritatea acțiunii întreprinsă de defunctul presedinte liberator Masaryk, dar și încrederea nelimitată a poporului său, pe care a știut să și-l apropie. Pentru aceste incontestabile calități ale sale, Masaryk a fost reales încă în două reprize prețedinte al Cehoslovaciei, la 1927 și la 1934.

La 14 Decembrie 1935, Masaryk fiind încă în deplinătatea forțelor sale, a abdicat de bună voe de la demnitatea de prețedinte al Republicei. Patru zile mai târziu, la 18 Decembrie, d. Eduard Beneș, era ales prețedinte în locul său și după via sa dorință și recomandare, ca bărbatul de Stat cel mai indicat să-i continue opera înfăptuită.

Dintre lucrările mai importante de după războiu ale lui Masaryk trebue citată „Revoluția mondială" apărută în 1925 și în care tratează drumul urmat pentru eliberarea politică a poporului său.

„Obolul Crucii"

Ieri 14 Septembrie a fost ziua hotărîtă de forul cel mai înalt de conducere și îndrumare al treburilor bisericești, Congresul național bisericesc, ziua în care se va face colectă publică printre credincioși pentru crearea fundamentului material al unei și mai sporite acțiuni spirituale a Bisericii.

In fiecare an, în aceeași zi a Inălțării Sfintei Cruci, atât în biserici, la serviciul divin, cât și în afară, prin epitropiile respective, se va aduna picătură cu picătură obolul creștinilor spre a se centraliza apoi la Eforia Bisericii Ortodoxe române.

In apelul pe care l-am publicat săptămânile trecute, I. P. S. Patriarhul spunea:

„Astăzi, când în lume se ciocnesc și se frământă felurite curente, care zdruncină din temelii așezările omenești, Biserica noastră — ca instituție de temelie a neamului, cu rădăcini adânc înfipte în viața și tradițiile lui, și cu fundamentul în eternele adevăruri divine — are un rol hotărîtor pentru propășirea poporului românesc. In jurul ei trebue strânse elementele cele mai valoroase, pentruca împreună lucrând, călăuziți de Crucea lui Hristos și Sfânta Sa Evanghelie a iubirii nemăsurate, să păstrăm sănătatea sufletească a poporului nostru, purtându-l neabătut către idealurile sale de înflorire națională.

„Nădăjduind că virtuțile străbune, care au lăsat, la fiecare pas, urme de pioase ctitorii ale înaintașilor noștri, dăinuesc vii și în vrednicii lor urmași de astăzi, adresez tuturor fiilor noștri duhovnicești — cler și popor — o călduroasă rugare, de a sprijini Sfânta Biserică în năzuințele ei, dând fiecare modestul său obol, la colecta ce se face în această zi.

„Vom afirma și dovedi astfel, prin solidaritatea unanimă dela vlădică până la opincă, și dela ostaș până la înalții conducători, că în mijlocul frământărilor de azi, noi vrem să ne păstrăm viața noastră românească, pe temeliile solide ale tradițiilor, datinilor și firii noastre proprii naționale, călăuzite de Crucea lui Hristos".

Să ascultăm glasul Patriarhului țării și să dăm cu toții, fără ezitare, obolul nostru spre a completa opera pe care Statul nu o poate face în întregime.

Pentru acțiunea ei spirituală, pentru accentuarea acelei activități permanente menită să întărească și să consolideze credința strămoșească, Biserica are nevoe de sprijin material.

Să-l dăm. din toată inima, după mijloacele fiecăruia, pentru că dând sprijin credinței sprijinim însăși existența ființei noastre etnice.

Credinta a fost călăuza popoarelor, a fost îmbărbătarea sacră de totdeauna, a fost pavăză împotriva celor ce vroiau să robească sufletele.

Mai puternică decât toate legile omenești, credința a înlăturat răutatea și ispita, a oprit la timp mâna celor cu dușmănești porniri împotriva semenilor.

Credința în puterea divină atoate știutoare a înlăturat mai multe fărădelegi decât rigidele prevederi ale codurilor și tot ea a netezit instinctele primitive punând dragoste și înțelegere în locul temerii și suspiciunii.

Dați pentru biserică, dați pentru întărirea credinței ce simbolizează închegarea într'un mănunchi, solidari strânși uniți, a tuturor celor de aceeași lege.

Păstrându-ne credința, ne-am păstrat neamul dealungul veacurilor potrivnice și dea-lungul vremilor neprielnice.

Consolidând credința strămoșească, putem avea încredere în viitorul românismului, putem să fim stăpâni adevărați pe meleagurile acestea, unde de secole odihnesc în țintirimele uitate, la umbra crucilor creștinești, osemintele părinților părinților noștri!

I. VION

Avion german prăbușit în Cehoslovacia

Praga, 13 (Radio Central). — *De abia astăzi s'a putut afla că Sâmbătă, după amiază, un avion german, care făcea cursa Breslau-Gleiwitz, s'a rătăcit, din cauza ceții, și s'a isbit de un pom în apropierea localității Fryvaldov (Silesia cehoslovacă). Pilotul a fost omorît pe loc; două persoane au fost grav rănite, iar alta mai ușor.*

Știrea despre această nenorocire a fost transmisă atât de târziu, fiindcă regiunea unde s'a produs e cu totul izolată.

Paralizia infantilă la Chicago

Toate școlile au fost inchise

Chicago, 13 (Radio Central).— *Din cauza paraliziei infantile, care bântuie cu furie la Chicago, toate școlile din acest oraș au fost închise. Cursurile se predau de profesori prin radio, iar temele date elevilor apar în ziare. Dacă metoda aceasta de predare se va adeveri ca bună, ea va continua timp de câteva săptămâni.*

Numărul total al cazurilor de paralizie infantilă trece de 200.

Naționalizarea învățământului

—oxo—

Naționalizarea învățământului prin naționalizarea corpului didactic: iată chestiunea, a cărei importanță n'are nevoe de a fi subliniată, desbătută în congresul ținut la Cernăuți de către „Asociația generală a profesorilor secundari".

Ce-i drept, chestiunea nu se punea acum pentru prima dată. Ea mai fusese discutată și cercetată în adunările dela T.-Mureș și Timișoara, ținute anii precedenți de aceeași categorie de profesori. In congresul dela Cernăuți, prin referatul pe cât de inimos, pe atâta de just și bine întemeiat al d-lui profesor Valeriu Grecu, s'au precizat mijloacele de înfăptuire și de legiferare a naționalizării corpului didactic.

La întrebarea în ce anume constă această naționalizare, precum și la întrebarea, dacă ea corespunde cu adevărat unei necesități reale, răspunsul este simplu și e înlesnit de actualele stări de fapt.

Educația tineretului se face mai ales în școalele secundare, a căror misiune nu constă numai în împărtășirea unui ansamblu de cunoștințe, ci și în formarea caracterului, a modului de gândire și a sentimentelor. In școalele secundare se formează adevărata educație.

Insă, pentru a fi națională, căci o altfel de educație nici nu se poate concepe, ea trebue făurită de elemente naționale, de profesori, la cari vorbește vocea sângelui, cari sunt români și naționaliști prin naștere, prin temperament și prin toată menalitatea lor. Chiar când ar fi animat de cele mai bune intenții, un profesor străin de neamul nostru nu poate — și e firesc să nu poată — să gândească și să simtă, așa cum gândește și simte un român etnic.

Urmând acestor adevăruri și potrivit caracterului statului român, care, după cum stă scris la Constituție, este un stat „național și unitar", profesorii secundari au hotărît să facă demersurile necesare, pentru a se stabili pe cale de lege, ca profesorii de stat să nu poată fi decât români de sânge. Intrucât privește pe profesorii minoritari și evrei, aceștia să aibă dreptul de a-și exercita profesiunea la școalele lor respective.

Cum se prezintă astăzi situațiunea? Răspunsul — un răspuns dureros — îl găsim în destăinuirile făcute în special de către profesorii din provinciile alipite.

Iată, de pildă, ce comunică d. profesor P. Stati dela Bălți: „Instrăinarea învățământului este o dureroasă realitate. In provinciile alipite și mai cu seamă în Basarabia, elementul străin evreesc predomină în școli, tinzând să schimbe fața acestei provincii. Școlile de stat și particulare aruncă anual un număr considerabil de absolvenți străini".

In Ardeal, situația sub raportul acesta nu e mult mai bună.

Precum a arătat d. profesor Miliuț dela Sibiu, școlile din Ardeal au fost invadate de o serie de profesori evrei din Bucovina.

Cât despre situația școlară din această din urmă provincie, ascultați, vă rog, și stăpâniți-vă, dacă puteți, mâhnirea și durerea, ceeace ne spune un bun cunoscător al situației, d. Filaret Doboș, inspector școlar al regiunii Cernăuți.

„INAINTE DE UNIRE", în primele zile de Septembrie, școalele secundare din Bucovina erau pline de cămăși albe, purtate de fiii de țărani români; ASTAZI, școala română este în declin".

Va să zică, în Bucovina de sub administrația română stăm cu populația școalelor secundare mai prost decum stăteam în vremea când această provincie românească se găsea sub o administrație străină.

Astfel de stări de lucruri dureroase nu pot înceta decât prin luarea de măsuri energice, printre care și măsura cu naționalizarea corpului didactic.

N. BATZARIA

FILME

Doi români se plimbă pe Karvelstrast — un fel de strada Lipscani — în Amsterdam.

De-odată aud cuvinte românești.

Surprinși cum nu se poate mai plăcut, întorc capul. Erau două tinere olandeze, care vorbiau în limba noastră fără greșală, fără accent!

Prezentare entuziastă. Sunt fetele unuia dintre foștii conducători ai societății „Astra Română", Ph. Dias Santilhano. Au stat multă vreme în România, au învățat românește și vorbesc între ei — cu drag și cu nostalgie — românește.

Plecați de cinci ani din țara noastră, n'au uitat nimic din frumusețile sale, le comunică în toate cercurile olandeze, — au fost și au rămas prieteni ai noștri.

Poftiți acasă de părintele fetelor, cei doi călători găsesc o ospitalitate de vechi cunoștințe; găsesc covoare, țesături, obiecte țărănești, cărți, reviste, ziare românești, mănâncă mămăligiuță, sarmale și mititei, luând cunoștință, din ce în ce mai încântați de această neașteptată oază românească dela nord, că în grădinița frumoasei vile se cultivă și bame, pătlăgele vinete, pepeni de-ai noștri...

Iar fiul cel mai mare, căsătorit în Suedia și stabilit acolo, și-a învățat nevasta românește.

Intr'o țară mai aproape de România, geograficește sau sufletește, și încă ar fi minunat. Ce adjectiv s'ar potrivi la o longitudine și o latitudine atât de depărtate!

Prieteniile care durează sufletește după dispariția oricăror interese materiale, au o valută și mai forte când se resfrâng pe de-asupra hotarelor și a timpului...

DON JOSÉ

Accident grav

Un mort și doi răniți

Baia-de-Criș, 13 Sept.

In seara de 9 Sept., pe la ora 7,30, pe când Ioan Indrei, de 32 ani, din Țelea, se înapoia de la câmp cu căruța cu doi cai, în care se afla mama sa Ileana Indrei, de 59 ani, soacră-sa și o fetiță de 7 ani, caii s'au speriat și au luat-o în goană nebună pe șosea, ne mai putând să fie opriți de nimeni.

La o cotitură, în marginea satului, căruța s'a răsturnat, asvârlindu-i pe toți în drum. Femeia Ileana Indrei a fost aruncată la 6-7 metri depărtare și a fost lovită cu capul de o piatră, încât cutia craniană a fost făcută bucăți.

Cu tot ajutorul dat imediat de medici, a încetat din viață după o oră și jumătate, în chinuri groaznice.

Răniți grav sunt Ion Indrei, care are mai multe leziuni corporale, și soacră-sa, care are șira spinării ruptă. Sunt puține speranțe că va scăpa cu viață.

SCRISORI DIN LONDRA

Diplomație și realitate

de AUGUR

Londra, Septembrie 1937

La Pompei, vechiul oraș roman distrus de Vezuviu, arheologii au descoperit lucruri frumoase. Bună oară, au găsit un mozaic frumos, cu care a fost păvat vestibulul unei vile bogate. Desenul central, foarte bine executat, înfățișează un câine fioros, gata să se repadă. Deasupra — o inscripție: cave canem (ferește-te de câine).

A înlocui animalul păzitor prin efigia sa și a substitui o figură scrisă pe ciomagul portarului, dovedește existența unei culturi rafinate. Cave canem. E minunat. Totuși, dacă într'o zi criminalul nu mai respectă consemnul cultural, sau când se amestecă elementele naturii, ce mai valorează iluzia aceasta a securității?

Ne vine în minte câinele acesta dela Pompei, observând pe diplomații noștri. Ei iau o atitudine demnă; felul lor de a vorbi e plin de noblețe, iar formulele lor sunt încântătoare. Intr'un cuvânt, totul merge de minune, atâta timp cât nu-i confruntăm cu realitatea. Atunci piere impresia aceasta de bună stare generală. Diplomații ne lasă în fața faptelor reale.

S'a deschis la Geneva sesiunea Ligii Națiunilor. Lumea cunoaște tristul adevăr că scopul urmărit cu acest prilej nu-i să se asigure triumful pactului societar, ci să se ascundă falimentul în ochii opiniei publice. Ce minunat prilej pentru diplomații noștri de a-și exercita talentul. Totuși, nu sunt mulțumiți de loc și au pus la caie conferința dela Nyon.

Celebra „neintervenție" din Spania, izvorul atâtor încurcături pentru guvernele interesate, a fost născocită spre a îngădui câtorva guverne să se împotrivească propriei lor opoziții parlamentare care striga că vrea tunuri pentru Spania. Pentru Spania roșie, bine înțeles. Instinctiv, prima noastră reacție la știrea nouei conferințe a fost să ne întrebăm: ce

(Continuare în pag. 2-a)

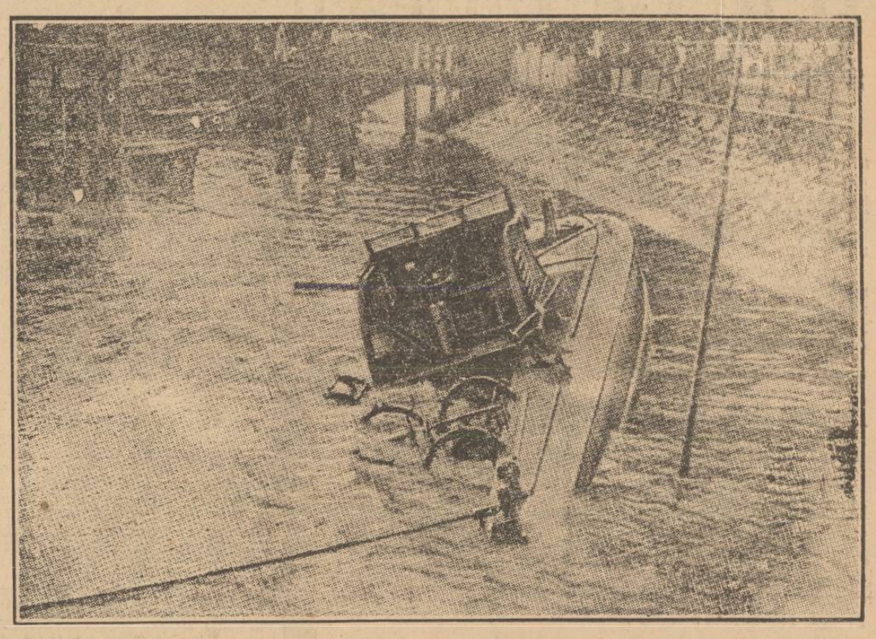

O barcă chinezească aruncătoare de torpile a reușit să torpileze, acum câteva zile, cuirasatul japonez „Idzumo", ancorat în râul Whangpoo. După ce și-a împlinit misiunea cu succes, echipajul bărcii, scăpând de sub focul tunurilor de pe bordul cuirasatului japonez, s'a aruncat în apă, lăsând barca la voia întâmplării. Aceasta s'a împotmolit în cele din urmă, lângă malul râului.